

Anstrengelser, men naar Nogle have lagt sig, kommer en vis Slappelse tilføde, som bevirker, at Mange blive liggende. Jeg siger derfor: Lad de Folk, som vi udskrive være virkelig vaabensføre, og lad dem ikke være faalebes, at vi blive nødte til at kassere dem, naar der kommer Krig, for at ikke Halvdelen skal blive tilbage paa Marken. Jeg behøver blot at erindre om Kærvæten fra Dannevirke. Hvorledes saae det Gengang ud med Infanteriet? Jeg kan godt sige, at omtrent Halvdelen kastede Vaaben og Tornystre paa Vogne, som de marscherede forbi, og en Del blev kjørt og atter Andree bleve tilbage og indhentede senere deres Afdelinger, og detsom Fjenden havde været i Hælene, hvad saa? Jeg tror derfor, det har Betydning, at man kun tager Folk, som ere tjenlige til at marschere, og hvis Legemsbygning egner sig dertil, men fordi en Karl er stor og kraftig, er det ikke sagt, at han er tjenlig til at marschere med Op-
 pakning; det er undertiden Tilfældet, at de smaa Karle bedre kunne følge med. Jeg tror derfor, at man skal være forsigtig med sine Udtalelser og ikke raabe for stærkt paa, at man skal have Alle med, selv om de have en krum Laa, en plat Fod eller deklige. Jeg nærer ikke en saadan Betragtning, og jeg vil advare den høitærede Krigsminister imod at tage altfor skrøbelige Menneſter med, navnlig til Infanteriet. De andre Vaabenarter har jeg ikke saa stort Kjenndskab til og kan derfor ikke tale med om dem, men jeg veed af Erfaring, hvor ueheldigt det kan være, naar man har Folk med, som ere, jeg vil ikke sige Krøblinge, men dog faalebes, at de ikke ere stærke nok til at opfylde de Betingelser, som maa stilles til dem. Det virker slappende og fordærveligt paa det sørige Mandſkab. Kan man derimod bruge dem til de andre Vaabenarter, saa for mig gjerne, thi jeg holder paa den almindelige Barnepligt og vil gjerne have saa Mange med som muligt. Der er ogsaa andre Spørgsmaal, som tilbels staa i Forbindelse med Udstævningen og Hjemsendelsen. Man har navnlig talt saa meget om Skytteforeningerne og deres Virksomhed, og et Par ærede Medlemmer have anbefalet, at man skulde hjemsende dem, som have deltaget i Skytteforeningerne, og som derfor vare dygtigere, en Maaned tidligere end det øvrige Mandſkab. Dette vil jeg paa det Bestemteste advare imod, thi jeg tror, at man derved vil gjøre Uret overfor den fattige Befolkning, og dernæst tror jeg heller ikke, at Hæren er tjent med, at man hjemsender de bedste Kræfter; jeg tror, at der er en anden Maade, som er bedre at behandle disse paa. Jeg tror, at man skal lade disse Mænd, som have en vis Dygtighed, avancere op og blive Befalingsmand i Underklasserne eller til Officerer, hvis de have Betingelser og Gøner, som egne sig for Officerstanden, men jeg vil aldrig give min Stemme til, at de skulde hjemsendes en Maaned tidligere. Der er en enkelt Bestemmelse i dette Lovforslag, nemlig Be-

stemmelsen med Hensyn til Aldersgrændsen, som jeg anser for bedre end den Ordning, som vi tidligere have haft. Jeg har nemlig ikke rigtigt kunnet forstaa, hvorfor Mænd, som vare i Besiddelse af gode Gøner og Dygtighed, skulde kastes bort i deres bedste Aar. Jeg tror, at Erfaringen lærer, at Mandſkabet har langt mere Tiltro til de ældre og erfarne Kræfter end til de yngre Kræfter, og at, naar en Krig udbryder, saa støtter man sig til de Ældre, selv om man maa tage dem under Armene. Det har man Exempler paa, og saa have de fulgt disse Mænd, hvorimod de Unge have vi ikke stor Tiltro til. Det er jo en meget naturlig Ting, thi disse unge Mænd kunne ikke støtte sig paa de Gamles Erfaring. Men hvorfor skal man saa støde Folk ud af Hæren, der ere i deres bedste Aar? Det er jo nemlig Tilfældet baade med Premierlieutenanter, Kaptainer og Oberster, at de kunne staa i Armeen meget længere, end de gjøre, mange af dem i alt Fald, der kan naturligtvis være Forskjel. Nogle ere tidligere oplidte end Andre. Jeg kommer nu til et Punkt, hvorom det ærede Medlem for Præsisp Amts 6te Valgkreds har sagt, at det var en Velvillie — han brugte et fremmed Ord, der omtrent betyder dette — eller en Ubesværsning overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, nemlig Landstormen. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte med Hensyn til denne, at han vidste, at 37aarigt Mandſkab havde kæmpet paa Dybbøl. Det betvioler jeg ikke, men Sagen er, at ifølge Lovforslaget kan en vilkaarlig Dyrighed tage Folk med ind, til 50 Mars Alderen. Det bliver noget ganske Andet end 37aarigt Mandſkab. Jeg skal ogsaa bemærke til det ærede Medlem, at, naar han mener, at disse Folk med Varne føle for deres Fædrelands Forsvar, tror jeg nok, at det er rigtigt; men man maa paa den anden Side erindre, at, naar Folk ere komne til den Alder, have de ikke synderlig Lust til at kæmpe personlig og vel heller ikke megen Gøne dertil og ere i det Hæle i en Stilling, som virker svækkende for den varme Følelse for Fædrelandets Forsvar. Jeg skal sige til, at ved Omtalen af Dybbølsforaret, maa det ærede Medlem ikke glemme, at der foresalbt alvorlige Demonstrationer paa Als engang ved Marschen over til Dybbøl. Jeg vil spørge, hvorfra udgik disse Demonstrationer uden netop fra de ældre Folk? Jeg vil ikke kaste Skylden paa Nogen, maaste kan den ogsaa ligge hos Officererne; men da jeg kjender denne Sag, idet jeg selv var impliceret i den — jeg var nemlig en stærk Modstander af, hvad der foregik — skal jeg dog her med nogle Ord berøre den. Da der havde viist sig Ulyst hos en stor Del af Mandſkabet til at gaa over i Dybbølstillingen, blev der foreholdt den af General Wörriſshøffer, at det var for deres Køn og Hørn, at de skulde kæmpe — den vedkommende Regimentskommandør kunde